

Vietnam öppnade mina ögon

Ända fram till 1967 levde jag instängd i en religiös miljö helt ointresserad av vad som skedde i världen. Inte hade jag med krig och människors nöd att göra. Jag hade nog med min egen rättfärdighet. Viktigast för mig var hur jag skulle bli en bättre och framför allt renare människa. Allt efter kyrkans normer. Jag fördjupade mig i kyrkans skrifter, bad och bevistade möten, men blev allt olyckligare, för ju mer jag ansträngde mig ju syndigare kände jag mig.

Så höll jag på tills en manlig arbetskamrat en dag visade mig en bild från Vietnam och frågade: »Känner du ingenting inför den här bilden? Hur kan du som tillhör en kyrka förbli så okänslig inför människors lidande?» Jag minns inte vad jag svarade, men jag kunde inte glömma hans fråga. Strax efter gick jag, mitt under gudstjänsttid, till det första politiska mötet i mitt liv.

Det var samtliga politiska partiers ungdomsförbund som samlats till ett möte på Medborgarhuset för att diskutera Vietnamfrågan. Det var på den tiden, när moderaterna ännu vågade återropa USA:s insatser i Europa under andra världskriget.

Den dagen blev en vändpunkt i mitt liv. Jag började se världen och människorna och skeendena i denna värld i ett nytt ljus. Oanade rymder öppnade sig. Jag började studera på ett annat sätt. Kom underfund med kapitalism och imperialism, socialism och kommunism. Kom underfund med var roten till det onda finns.

Sedan dess har jag deltagit i otaliga möten och många demonstrationer, men jag instämmer ändå med Noam Chomsky när han säger: »Ingen som i likhet med mig engagerade sig i antikrigsaktiviteten så sent som 1965 har anledning att känna sig stolt eller självbelåten. Denna opposition kom tio, femton år för sent. Det är en av de lärdomar vi borde dragit av tragedin i Vietnam.»

Mätte vi inte alltid vara så sena att träda upp till försvar mot det onda!

*Hjördis Levin
Farsta*